

ژان لوک گدار، از چهره‌های برجسته جنبش موج نو سینمای فرانسه، فعالانه در حوادث می ۱۹۶۸ مشارکت نمود و حمایت خود را از مطالبات این جنبش اعلام کرد. فیلم‌های سیاسی و تکنیک‌های نوآورانه فیلم‌سازی اوسینمای سنتی را به چالش کشید و روح مخالفت و نقد اجتماعی رایج در آن دوران را بازتاب داد. یکی از فیلم‌های گدار «آخر هفته» (۱۹۶۷) است. «آخر هفته»، که قبل از اعتراضات منتشر شد، نقدی کوبنده بر مصرف‌گرایی، جامعه بورژوازی و نظم اجتماعی حاکم است. داستان زوجی به نام‌های کورین و رولان رادنبال می‌کند که سفری پرهرج و مرج و خشونت‌آمیز را در حومه شهری در فرانسه آغاز می‌کنند. این فیلم روح نارضایتی و شورشی را که در جنبش اعتراضی می ۶۸ رخنه کرده بود منعکس می‌کند، هنجارهای تثبیت‌شده را به چالش می‌کشد و خواستار تغییر بنیادی می‌شود.

شعار «Sous les pavés, la plage» (زیر سنگفرش، ساحل!) عبارت قدرتمندی بود که به‌طور گسترده در می ۱۹۶۸ فرانسه مورد استفاده قرار گرفت. این شعار حامل پیام عمیقی از امیدواری معترضان برای رهایی و دستیابی به جامعه‌ای بازتر و فراگیرتر بود، و در جریان اعتراضات به شکل گسترده‌ای در گرافیتی‌های پاریس پدیدار شد. «Sous les pavés, la plage» تخیل معترضان را به تسخیر خود درآورد و به یک فریاد جمعی بدل شد که با آرزوی آنان برای دگرگونی بنیادین جامعه در یک راستا قرار می‌گرفت. این عبارت حاکی از آن بود که در لایه‌های زیرین ساختارهای سرکوبگر جامعه (که به صورت استعاره، با کلمه سنگفرش نشان داده می‌شد) یک «ساحل» اتوپیاپی وجود دارد که در انتظار کشف شدن است.

دانشجویان پرتابه‌ها را به سوی پلیس می‌اندازند.
۶ می ۱۹۶۸، بلوار سن ژرمن، پاریس / عکس: برونو باربی؛ مگنوم

می ۱۹۶۸ فراتر از بازنمایی صرف است؛ این پدیده به شکلی از بیان هنری تبدیل می‌شود که هنجارهای تثبیت‌شده را به چالش می‌کشد و بینندگان را به تعامل با آرمان‌های جنبش دعوت می‌نماید. این عکس‌ها شاهد‌های بصری اعتراض‌اند و قدرت هنر را در برانگیختن تفکر، احساسات و همدلی برجسته می‌کنند.

در اعتراضات می ۱۹۶۸، عکاسان نقش حیاتی‌ای در ثبت وقایع و روحیه مقاومت داشتند. تصاویر آن‌ها روایت بصری قدرتمندی را ارائه می‌دهند که اضطراب، اشتیاق و کنش جمعی جنبش را منعکس می‌کند. عکاسان خود را در تظاهرات غوطه‌ور ساختند و لحظات نمادینی از رویارویی، همبستگی و سرپیچی را به ثبت رساندند. عکاسی